

VEDNEMĚSÍČNÍK

Z D A R M A

studentské nekritické noviny

www.vednemesicnik.cz • redakce@vednemesicnik.cz • @vednemesicnik 2/ květen 2023

Milé čtenářky a milí čtenáři Vedněměsíčníku,

sluníčko nám už pravidelně svítí, Sokolák se začíná pomalu, ale jistě zaplňovat studenty a konec školního roku se nezadržitelně blíží. Maturanty čeká nejdůležitější zkouška jejich školních let a ten zbytek z nás již netrpělivě vyhlíží 20. českobudějovický Majáles. Jak už bývá zvykem, ani v tomto květnovém vydání bychom si nedovolili ošidit vás o každoroční královské rozhovory a informace týkající se našeho nejoblíbenějšího studentského festivalu.

Na své si v májovém čísle přijdou milovníci poezie i zmrzliny. Dozvíte se také vše potřebné o lowcost cestování po Barceloně či pražském studentském summitu.

Dni do konce června ubývá rychlostí blesku a letní prázdniny jsou čím dál blíže. Některí z nás se nemohou dočkat, jiní trochu zápasí s hořkosladkými pocity. Jak už se konečně můžete dočíst ve článku na straně 2, většina devátáků má před sebou nástup na novou školu. A také s ním spojené rozloučení se starými kamarády a základní školou. I dvě z nás teď čeká rozloučení, a to konkrétně s pozicí šéfredaktorek těchto skvělých novin. Bylo nám s Luckou ctí zastupovat redakci a přejeme si, aby Vám tyto listy i nadále přinášely radost. Vedněměsíčník se s vámi loučí, ne však sbohem, ale na viděnou v příštím školním roce!

Linda Janoutová, šéfredaktorka

Máme nový podcast!

Už jste to slyšeli? Že ne? Rozjeli jsme nový projekt, konkrétně podcast. Redaktorky a redaktoři v něm společně probírají své texty a články a baví se o věcech a tématech, které zajímají či trápí (nejen) mladou studentskou generaci.

Zatím jsme vydali první dva díly, které jsou k dispozici na platformách Spotify, Apple Podcasts nebo na našem webu vednemesicnik.cz.

V prvním díle s názvem „Na školní rok do Bavorska, jaké to je?“ si povídám s redaktorkou Barborou Kortusovou o tom, jak strávila celý školní rok v cizí zemi. Probíráme společně odlišnosti německé a české kultury, porovnáváme školské systémy a bavíme se o tom, jak je těžké žít v jiné zemi obklopena cizím jazykem. Nechybí ale ani vtipné zážitky, například jak Barča skončila na skleničce s učitelským sborem nebo jak během organizování obří rozlučkové párty naštvála svého bratra z hostitelské rodiny.

Pokud patří cestování a dobrodružství mezi vaše zájmy, je druhý díl, který nese název „Jak poznat svět a moc při tom neutratit?“, právě pro vás! Redaktorka Anna Pečlová v něm popisuje své cesty do Dánska, Švýcarska či na Maltu, radí jak v cizí zemi neutratit ani korunu a odhaluje, jak přesvědčit rodiče, aby k cestě svolili. Dozvíte se také, co dělat, když vám ujede noční autobus z Paříže a musíte narychlo hledat přespání nebo když vám při stopování zastaví velká černá dodávka.

Už jste to slyšeli?

text a grafika: Lucie Procházková

Jak dopadli devátáci?

Chceš na maturitě 10%
Chceš si jít na školu 30%
Chceš si jít na školu 60%

více na str. 2

Co (ne)dělat v Barceloně

více na str. 8

Královské rozhovory

více na str. 4, 5, 6

Budějovický Majáles slaví 20. výročí

Budějovický Majáles letos oslaví své 20. narozeniny. Chceš u toho být s námi? Můžeš se těšit na nabitý program plný zajímavých přednášek, workshopů, koncertů a spoustu dalšího.

Majáles tento rok startuje v neděli 21. května na Sokolském ostrově, kde budou představení králové škol. Festival pak vypukne v pondělí. Během celého týdne na tebe čeká „hromada“ zajímavých programů a při některých z nich budeš mít možnost získat body pro svou školu. Těmito programy jsou například studentské jamy, při kterých můžeš hlasovat, ale je možné se zapojit i jinak. A to třeba hned v úterý na královském běhu. Dále na tebe čekají programy, na kterých sice pro svou školu žádné body nevybojuješ, ale i tak si je určitě skvěle užiješ.

Celý týden je nabitý zajímavými přednáškami, například o seberozvoji nebo cestování. A pokud nejsou přednášky tvůj šálek kávy, můžeš si přijít zatančit na některý z koncertů a poslechnout si svého oblíbeného interpreta nebo objevit něco nového.

U tančení zůstaneme. Ve středu se totiž bude konat street dance workshop, kde budeš moci zazářit na tanečním parketu. Tanečním workshopem to ale nekončí. Dále na tebe totiž čeká například workshop od Budecirkus, kde se budeš moc přiučit něco nového. V úterý se již tradičně na náplavce bude konat autokino, které by sis rozhodně nemělo/a nechat ujít, protože bude stát za to. Je na co se těšit i v rámci divadelních vystoupení. Organizátoři pro tebe totiž připravili spoustu zajímavých představení, na kterých nesmíš chybět.

A protože 20. výročí je velká věc, pojďme si společně připomenout pár momentů z let předešlých.

Vůbec poprvé se Majáles konal v roce 2004 a šlo „pouze“ o jednodenní festival. To ale vůbec neznamená, že neobsahoval skvělé programy. Ten den se totiž konal nejen koncert, a dokonce už se šel i studentský průvod. Organizátoři ale bohužel v tu dobu ještě netušili, že Majáles jde ruku v ruce i s deštěm. Nezasřešená stage byla proto menší komplikací. Naštěstí se nenechali odra-

dit a s organizací festivalu pokračovali i v dalších letech, už lépe připraveni.

Původně z jednodenního studentského průvodu s doprovodným programem se postupně stal celotýdenní studentský festival, jak ho známe dnes. Budějovický Majáles si také zažil několik „poprvé“. Například v roce 2010 byly poprvé zavedeny majálesové svatby, kde ses mohl/a vdát nebo oženit během Majálesového týdne, a dokonce jste se svou drahou polovičkou dostali i nějaký ten svatební dar. Další takové „poprvé“ návštěvníci zažili v roce 2012, kdy se konalo historicky první silent disco.

Pokud se chceš o historii festivalu dozvědět víc, na majálesovém instagramu najdeš výběry označené „histories“ a v nich zrekapitulovaný téměř každý rok.

Tak si pojďme to 20. výročí společně pořádně užít, ať máme za dalších 20 let na co vzpomínat. Rozhodně si tento jubilejní ročník nenech ujít, protože je opravdu na co se těšit. Tak se vidíme na Majálesu!

text Johana Smrčinová,
foto Marek Příhoda

BUDĚJOVICKÝ MAJÁLES

21. - 26. KVĚTNA

20. ROČNÍK ČESKÉ BUDĚJOVICE

Jak dopadli naši deváťáci v přijímačkách?

mu psaní přijímacích zkoušek procházka růžovým sadem. Nejhorší měli za sebou, teď už je to jen ve hvězdách a už s tím nic neudělají. Já osobně si ale myslím, že právě dusno přijde v moment, kdy budou žáci, kteří skončili pod čarou, čekat, jestli se pro ně na dané škole uvolní místo.

Jste s vlastním výkonem spokojeni, nebo byste udělali něco jinak?

Můj výkon pro mě byl dostačující, i když jsem tomu mohl dát víc. V průběhu zkoušek jsem nezmatkoval a byl úplně v klidu. – Oliver
Jsem docela spokojená, ale přijde mi, že oproti testům z minulých let byly ty naše těžší. Objevily se zde i typy příkladů, které v testech z minulých let nebyly. – Barbora

Moc spokojená nejsem, ale teď už s tím nic nenadělám. – Agáta

Diskuse a vtipy na účet nových CER-MAT testů a úloh v nich můžeme krátce po zkouškách slyšet po celých Budějovicích. Sama si pamatují, jak na sociálních sítích vznikaly tzv. „memes“ a na YouTube parodie. Je to způsob, jak se pobavit nad příklady, u kterých jsme se v lavici pěkně zapotili.

Jak jste vnímali učitele, kteří při zkouškách asistovali?

Učitelé u přijímaček byli vždy milí, ale přišlo

mi, že při druhém termínu to bylo všechno takové trochu zmatené.

– Barbora

Na obou přijímačkách byla velmi klidná atmosféra. Učitelé byli velmi milí a nápomocní. – Oliver

Na první škole bylo všechno fajn, jenom na té druhé s námi byla jedna paní učitelka, která mluvila neskutečně pomalu. – Johana I to se může stát a člověka může v této napjaté situaci rozhodit leccos. Důležité je, aby v místnosti vládla příjemná atmosféra a nikdo se nemusel cítit zbytečně ve stresu a pod tlakem.

Máte nějaký zážitek?

Před začátkem zkoušek jsem se v budově školy ztratil a nemohl jsem najít svou třídu. Naštěstí mě tam zavedla jedna milá paní učitelka. – Oliver

Při rýsování se mi rozbilo kružítka tak, že jsem ho tam 10 minut spravovala. – Agáta Mně se naštěstí během zkoušky nic nerozbito, ale hned na začátku jsem se seznámila s jednou holčinou, se kterou jsem se tam mohla bavit. Bylo moc fajn tam někoho mít.

– Barbora

Několik propisek a rovnou dvě kružítka, to by mělo být základem vašeho vybavení, protože i z mé vlastní zkušenosti se kružítka nejraději porouchá právě v tento

DOSTALI SE DEVÁŤÁCI TAM, KAM CHTĚLI?

osudný den. A s třesoucíma se rukama se také těžko opravuje.

Byli jste na přijímacím pohovoru? Jaké to bylo?

Ano, byl. Posadil jsem se do lavice před tři učitele a začali jsme si povídat o mých zájmech, koníčcích, rodině... Osobně mám problémy se otevírat se svým osobním životem a bylo mi to nepříjemné. Moc mi to nevyhovovalo a potom jsem se cítil zklamaný. – Oliver

Na pohovoru jsem byla a strašně jsem se bála. Bála jsem se, že se zaseknou nebo ztrapním, ale nakonec to bylo moc fajn. Dostá-

vala jsem i takové záluďné otázky, na které se člověk nedokáže dopředu připravit, ale nakonec jsem to zvládla a uteklo to rychle.

– Barbora

Pohovory nejsou vůbec lehká záležitost a troufám si tvrdit, že člověk je před nimi více nervózní než před klasickými zkouškami. Tady se totiž nedá nic schovat za jednotvárné příklady a hodiny trénování, člověk musí být autentický, pohotový, musí umět samostatně myslet a být kreativní, a to dá zabrat.

Jaké máte přání do nového školního roku?

Chci si najít nové kamarády a chci hlavně, aby mě škola bavila. – Oliver

Doufám, že konečně budu v nějakém novém kolektivu, protože můj současný kolektiv není nic moc. Těším se i na nového učitele. Samozřejmě ale myslím i na to, že mi škola ani spolužáci nemusí sednout. – Barbora

Budoucím středoškolákům přejeme ještě hodně štěstí, hlavně těm, kteří ještě čekají na výsledky odvolání či mají před sebou druhé kolo přijímacího řízení. Také doufejme, že jejich nadšení vydrží alespoň do září, přijímačkami totiž nic nekončí, naopak vše začíná.

Text a graf: Barbora Kortusová

V minulém čísle, kdy měli žáci těsně před přijímacími zkouškami na střední školy, jsme se od deváťáků dozvěděli, kolik času přípravě věnovali, jak moc s nimi cloumala nervozita a stres a jaký mají náhradní plán v případě neúspěchu. Dnes se tedy podíváme na to, jak si vedli, co zažili, jak efektivně jejich příprava zabrala a jestli nějakého náhradního plánu bude vůbec třeba. K přečtení bude i pár odlehčujících zážitků, ve kterých se mnozí z nás snadno najdou.

Jak se vám žilo tento poslední týden, kdy jste čekali na výsledky z přijímacích řízení?

Nervózní jsem nebyla, ne, že by mi to bylo jedno, ale především jsem byla ráda, že to hlavně mám za sebou. – Barbora

Já jsem byla v klidu, to spíš moje okolí vyšílovalo. – Johana

Většina dotazovaných se shodli na tom, že čekání na výsledky bylo oproti samotné-

LITERATURA V BUDĚJCÍCH ŽILA

Od středy 26. do soboty 29. dubna rozzářil České Budějovice rozmanitý program již jedenáctého ročníku festivalu Literatura žije, zahrnujícího nejen autorské čtení a literární besedy, ale také hudební doprovod, divadlo, výtvarné workshopy, farmářské trhy nebo Bookfest – trh knih malých nakladatelů, kteří se běžně nedostanou na pulvy větších knihkupců.

Festival započal ve středu na náměstí Přemysla Otakara II., kde vyrostl obrovský stan, z něhož si čtenáři mohli zdarma odnést darované knihy nebo se naopak zbavit titulů, které jim doma překážejí a které mohou udělat radost jiným. Ve čtvrtek pak z náměstí vyrazil tradiční literárně-hudební autobus, v němž cestující čekali příjemné zpestření v podobě čtení poezie za doprovodu písniček, a to například v podání budějovického písničkáře, který si říká Humr. Z divadelního repertoáru mohli návštěvníci zhlédnout hru Jára Cimrmana hranou talentovanými studenty z divadla StUd. Ve hře nechyběl ani tradiční odborný seminář, který se na začátku každé cimrmanovské hry objevuje, a největší ohlas sklídl herec František Šulista, který bravurně ztvárnil hlavní roli proslulého Karla Infelda Prácheňského, geniálního herce, který vlastně vůbec není geniální.

Celý čtyřdenní festival nabídl celou škálu akcí, z nichž lze bohužel jen těžko zmínit úplně všechny. Ráda bych ale vypíchlá páteční a především sobotní program, který celý festival završil. V pátek večer zaplnili prostor Žižkárny mladí hudební nadšenci na koncertu skupiny Něco něco nebo pražského elektronického dua (Dominik Zezula a Tomáš Havlena), který byl k nelibosti všech z důvodu nočního klidu přesunutý z prostorných garáží do stísněného prostoru vedle baru, což nebylo vzhledem k velké návštěvnosti příliš příznivé. I přes tuto komplikaci byl

však koncert podle mého názoru velmi vydařený.

V sobotu se pak festival rozšířil i do venkovních prostor Žižkárny a program se přiblížil také nejmladší generaci možnostmi navštívit například představení ve speciálně upraveném karavanu, proměněném Dominikou Špalkovou a Bářou Ungerovou ve výtvarnou instalaci. Celé závěrečné festivalové odpoledne a večer hrál v rytmu rozsáhlého pásma básníků a hudebníků z celé České republiky, ale i zahraničí. Autorská čtení básníka Petra Hrušky nebo spisovatele Jáchyma Topola, která se odehrávala ve vnitřním prostoru Žižkárny, se těšilo tak vysokému zájmu, že by bývalo nutné zvuk propojit s vedlejší místností prostřednictvím mikrofonu a obraz promítat na televizní obrazovku. K tomuto improvizovanému řešení situace však nedošlo, protože Jáchym Topol odmítl mluvit do mikrofonu, a tak byli lidé nuceni tísnit se jak ve dveřích, tak na chodbě.

Kromě role pozorovatele mě ale zajímal pohled z druhé strany, z pohledu organizátorů, kteří celý program připravují a starají se o to, aby vše fungovalo tak, jak má. Proto jsem se spojila s jedním z organizátorů, Šimonem Laitgebem.

Organizace takto velkého festivalu se jistě nevyhnuje menším i větším komplikacím, nebo možná naopak vtipným situacím? Existuje nějaká příhoda, která se ti ve spojení s organizací festivalu ihned vybaví?

Samozřejmě se stává komplikací hodně, i když se jim člověk snaží předejít detailní přípravou. Problémy se řeší systematicky a emoce se snažíme házet stranou, protože jde v organizaci tak velkého festivalu o čas.

Pamatuji si například příhodu, kdy jsem se ve čtvrtek ráno probudil po čtyřhodinovém spánku, sotva jsem dokázal

otevřít oči, a vtom jsem zjistil, že nemá kdo vyzvednout britského básníka Deana Attu, který měl tou dobou během hodiny přiletět do Prahy. Obvolal jsem všechny básníky v Praze, které znám, a nakonec mi nezbyval nikdo kromě Václava Ponikelského (Vašek z Aše), který k našemu štěstí mohl Deana přivést do Českých Budějovic. Dean mi pak říkal, že dokonce během cesty zjistili, že mají společné známé, takže to v jeho očích vypadalo, že jsem je spojil záměrně. Teď se tomu směju, ale v tu chvíli mi do smíchu přišli nebylo.

Jak dlouho trvá příprava a vymýšlení celého programu a kolik lidí se na festivalu podílí?

Pokud si dobře pamatuju, s přípravou jsme začali už v září. S žádostí o granty se musí začínat dříve, protože na nich závisí celý festival Literatura žije i literární pořad „Mezi náma“, který běží celý rok. Na přelomu prosince a ledna se pak musí obepisovat známější umělci, aby si na nás udělali čas, protože mají často program minimálně čtvrt roku dopředu.

Co se týče lidí, kteří se na festivalu podílí, tak minulý rok nás bylo v týmu pět (Eliška Štěpánová, Míra Boček, Vašek Křenek, Sebastian Vošvrda a já) a skoro všechno jsme dělali sami, což bylo v tak malém počtu velmi náročné. Na druhou stranu jsme ale neměli takové prostředky jako tento rok a program nebyl tolik „nadupaný“. Tento rok byla organizace mnohem snazší. Eliška z týmu po deseti letech odešla, ale přidali se k nám Zbyněk Mrvík a Josef Barták a musím říct, že bez cca pěti dobrovolníků, kteří nám s organizací pomáhali, bychom to nezvládli. Tím chci všechny přizvat, aby neváhali, přidali se příští rok do našeho týmu a pomohli udělat další ročník festivalu ještě lepší, než byl ten letošní.

Text: Ema Hessová

Foto: Josef Barták

O jednu kartu méně: občanka v telefonu do konce roku

Už vás nebaví pořád se tahat s plnou peněženkou? Chtěli byste mít všechny své doklady a karty na jednom místě? V takovém případě je tu dobrá zpráva: už do konce letošního roku bychom mohli mít v telefonech nejen věrnostní a platební karty, ale také naše občanky.

Taková možnost by byla nejen pohodlnější, ale také praktičtější: fyzickou občanku bychom mohli nechat doma a prokazovat se pouze telefonem – při jeho ztrátě bychom jen nainstalovali aplikaci do nového telefonu a nemuseli trávit čas na úřadech.

Tím by se také ušetřily státní peníze, což je bez pochyby vítané. Navíc, zneužití osobních údajů by bylo obtížnější – aplikace se odemýká kódem nebo biometricky, fyzický průkaz takové zabezpečení nemá. Můžeme tedy konečně dát kartám sbohem?

Zatím ne. Digitální varianta nijak nenahradí tu fyzickou; do tzv. eDokladovky, plánované aplikace na doklady, si občané nahrají právě fyzické občanské průkazy. Aplikace pochází od Státní tiskárny cenin, která v současnosti vyrábí doklady a bankovky pro český stát, a v budoucnu by měla ukládat i jiné dokumenty, např. řidičské průkazy či karty pojišťovny.

Aplikace eDokladovka je součástí širší digitalizace Česka, kterou si dala za úkol vláda Petra Fialy. Pro její účely zřídil vicepremiér a ministr pro místní rozvoj Ivan Bartoš /Piráti/ Digitální a informační agenturu, nový úřad, který má celý proces digitalizace řídit. Ten však obecně probíhá pomalu a Bartošův úřad je další z řady mnoha státních aparátů, které již k tomuto účelu vznikly.

Digitalizace je něco, v čem český stát už dlouho pokulhává – přitom pro příklady dobře provedeného digitálního státu nemusíme chodit daleko. Estonsko přeneslo takřka všechny státní služby do digitálního prostoru, přes zašifrovaný portál přístupný pomocí občanského průkazu. Touto cestou mohou Estonci volit, podávat daňová přiznání či si vyřídit řidičské průkazy. Jejich systémem e-governmentu se ubránil častým

hackerským útokům a ušetřil jak státu, tak občanům čas i peníze.

Ukrajina pak podobné řešení využila ve svůj prospěch, kdy zprostředkovala státní služby všem občanům i v průběhu ozbrojeného konfliktu. Do jedné mobilní aplikace zahrnuly ukrajinské úřady občanské a řidičské průkazy, cestovní pasy, splácení daní i vyřizování úředních úkonů. Mají tak navíc rychlý komunikační kanál k velké části svých občanů. I ukrajinské řešení je příkladem toho, že úsilí digitalizovat státní aparát má smysl.

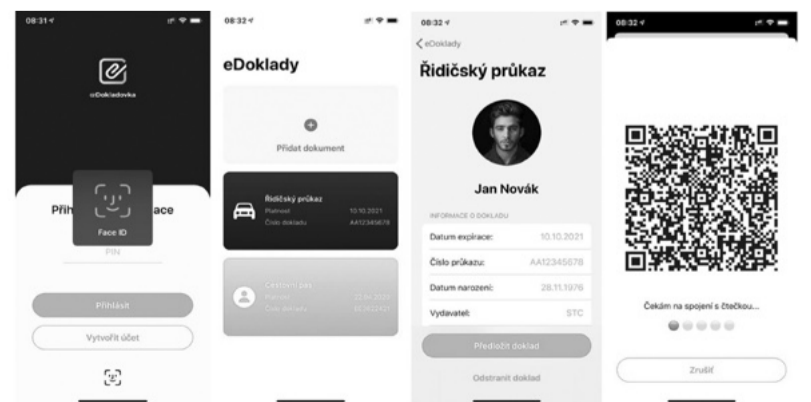
Celý návrh digitálních průkazů se řídí směrnici Evropské unie, která členským státům ukládá vytvořit tzv. digitální peněženku pro své občany do roku 2024. Elektronický občanský průkaz, společně s dalšími dokumenty v budoucnu, bude platit ve všech 27 státech EU. Návrh však není bez kritiky, která směřuje zejména na zabezpečení celého systému. Osobní údaje jsou zabezpečeny podle normy, která se již osvědčila např. pro řidičské průkazy v Německu či ve Spojených státech – žádná forma zabezpečení však není neprolomitelná.

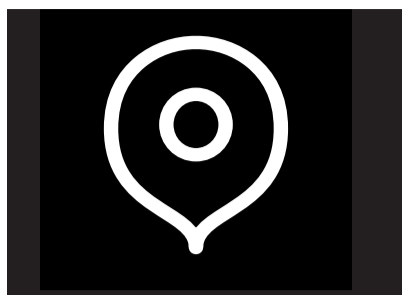
Debata o digitálních občanských průkazech ale také vznáší otázku: potřebujeme vůbec takové doklady? Například ve Spojených státech občanské průkazy nikdy nebyly zavedeny – mnozími lidmi byl samotný koncept považován za zbytečné a znepokojivé narušení soukromí občana. To ale vedlo k tomu, že se ve Spojených státech využívají k prokazování identity údaje, které často nejsou nijak zabezpečeny před zneužitím, což značně ulehčuje krádež totožnosti.

I přes svůj zlý odkaz z dob socialismu a protektorátu však občanské průkazy neomezily naše soukromí či naše svobody. Jako cestovní dokument jsou platné v 35 zemích Evropy, zjednodušují naši komunikaci s úřady, slouží jako dostupná a důvěryhodná pojistka proti krádeži identity. I proto se zdá, že v našich kapsách zůstane i nadále, i když v jiné podobě.

text: Jakub Justin

foto: Státní tiskárna cenin

Taneční styl High heels aneb umění na podpatcích

nebo i latinskoamerické tance. Dříve byl taneční styl High heels považován za mravně neslušný, proto byli muži i ženy nuceni potlačovat svoji sexualitu. Díky tomu vznikaly komunity, ve kterých se tanečnice scházely a navzájem se podporovaly.

V dnešní době spousta lidí stále považuje High heels za vulgární a nevhodný, ale je to tanec jako každý jiný. Dívky, ženy i muži mají úctu jak k sobě samotnému, tak i k ostatním. Tancem vypráví stejný příběh tělem jako všechny ostatní druhy tance. Spousta mužů je stále odsuzováno za svou sexualitu, ale komunita High heels je právě pro spoustu z nich komfortním útočištěm. V dnešní době jsou i těmi nejlepšími tanečnicemi právě muži.

A něco málo k historii právě bot na podpatku. První poznatky spadají až do roku 3500 př. n. l., kde byly znázorňovány na nástěnných malbách v Egyptě. V Římě byla obuv brána jako symbol prostituce a za vlády Ludvíka XIV. nesměl mít nikdo větší podpatek než on samotný. V roce 1888 se otevřela první továrna výroby obuvi s podpatkem v Americe. V dnešní době jsou boty na podpatku brány jako symbol elegance a krásy. Taneční podpatky jsou uzpůsobeny přímo k tanci. Jejich výška se liší podle zkušenosti tanečnicka, ale platí, že

čím vyšší, tím samozřejmě složitější pro rovnováhu. Měl by být úzkého jehlovitého tvaru a boty musí být silně utažené pro stabilizování kotníku a paty.

A co tak na sebe? Tanečnice se v sobě snaží probudit ženskost, takže upnuté, krátké oblečení pro zvýraznění křivek. Dále červená a černá barva či třeba tygrováné vzory. Výrazný make-up, červené rty... Ale ve skutečnosti je úplně jedno, co má člověk na sobě, není to žádná povinnost. Každý je individuální a každý se cítí komfortně v něčem jiném, takže když si vezmete např. tepláky, tak tím vůbec nic nezkažete a vůbec se nemusíte bát, že by vás někdo za to v taneční komunitě odsoudil.

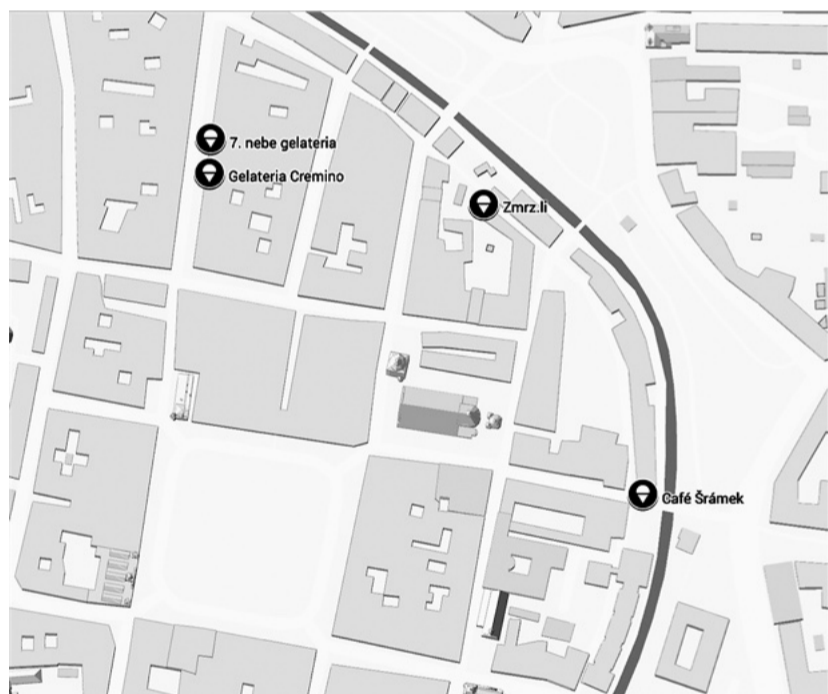
Kdyby Vás tento styl zaujal, mám pro Vás skvělý tip. Od začátku školního roku probíhá kurz jednou týdně, každý čtvrtek pod vedením Aničky Kuntové Malíkové ve Výměniku 1. Jediné, co Vám stačí, je vystoupit z komfortní zóny a přijít se uvolnit. Lekce jsou přizpůsobeny jak pro začátečnický, tak i pro pokročilý. Jak pro teenagery, tak pro už vysloužilé tanečnice a třeba i muže. Sál plný krásných tanečnic, hudby, tance, uvolněné atmosféry, kde se nemusíte vůbec stydět. Takže vezmi podpatky a přijď si s námi někdy zatančit.

text a foto: Magdaléna Budínová

Tanec za nás dokáže vyjádřit to, co nedokážeme říci slovy. Je to procítěný pohyb doprovázen emocemi a sebevyjádřením. Umění. Každý styl se nějak konkrétně vyznačuje a dnes se spolu podíváme na taneční styl High heels aneb tanec na vysokých podpatcích. Krásný pohyb plný krásy, výrazů, dynamičnosti a emocí.

Taneční styl High heels se začal objevovat na konci 20. století a na začátku 21. století v USA a Evropě. Svůj rozmach začal tento styl dostávat v divadelních představeních a kabaretech, ale také se hlavně začal objevovat v tanečních videích známých zpěvaček. Videoklip písně Crazy in Love od Beyoncé je tomu krásným příkladem. Dále začaly např. Lady Gaga, Rihanna a Ariana Grande zakomponovávat tanec na podpatcích do svých koncertních představení. V tomto druhu tance se může propojovat spousta stylů, jako je jazz, street dance, dance hall, contemporary

Proč všichni tak milují zmrzlinu? A kam na ni ve městě zajít?

Za jednu věc, která nám dělá život lepší, bych jednoznačně označila zmrzlinu. Ať už je venku horko a vy potřebujete zchladit během horkého dne ve městě, nebo se cítíte sklесle a potřebujete něco dobrého na zub, tato zmrzlá sladkost vám vždycky rozjasní den. Čím to ale je, že ji máme všichni tak rádi?

Začneme s chutí. Na studené, krémové struktúře zmrzliny je prostě něco, čemu nemůžeme odolat. Ať už dáváme přednost čokoládové, vanilkové, jahodové, nebo jakékoli jiné příchuti, nikdy nás nezklame. A nejlepší na tom celém je, že na světě existuje na výběr tolik různých příchutí a kombinací, že vás nemůže omrzet.

Není to ovšem jen chuť, co nás ke zmrzlině tak táhne. Jsou to totiž i všechny vzpomínky, které se nám díky ní vybavují. Mnozí z nás máme zmrzlinu neodmyslitelně spojenou s dětstvím a se šťastnými chvílemi. A i když už nám zrovna není sedm a nejdeme s mamkou po škole „na zmrzku“, má zmrzlina v našich srdcích stále zvláštní místo. Něco jako nostalgická připomínka časů, kdy byla naší největší starostí dvojka z diktátu.

Nyní vám přináším pár tipů na osvědčené zmrzlinárny v Budějovicích,

které by měl každý milovník zmrzliny alespoň jednou vyzkoušet.

Café Šrámek

Adresa: Kanovnická 390,

České Budějovice

Cena za kopeček: 40 Kč

Velikost kopečku: velký

Jestli mi nějaké místo ve městě připomíná dětství, pak je to právě Café Šrámek. Doma jsme jí z nějakého důvodu říkali italská. Narodiny? Mamka nás bere na italskou. Svátek? Italská. Pěkně vysvědčení? Jde se na italskou. Letní

odpoledne? Zase italská! Ani za tolik let nás ještě neomrzela. Pokud máte chuť na zmrzlinu nebo vynikající zákusky v prostředí moderní kavárny, tohle je za mě jasná volba! Už od malička jednoznačně považuji jejich jahodovou zmrzlinu za nejlepší svého druhu.

Gelateria Cremino

Adresa: Krajinská 28,

České Budějovice

Cena za kopeček: 35 Kč

Velikost kopečku: střední

Nestačí vám výše zmíněná italská? Tak co třeba pravá italská přímo od Itala? Jen kousek od náměstí otevřela po zimní sezóně již podruhé zmrzlinárna Cremino. Díky vynikající zmrzlině a milému italskému přízvuku místní obsluhy se snadno přenesete do země pizzy a gelata.

7. nebe gelateria

Adresa: Krajinská 30,

České Budějovice

Cena za kopeček: 39 Kč

Velikost kopečku: menší

Prvního května otevřel vedle Gelaterie Cremino luxusně vyhlížející zmrzlinový stánek s řemeslnou zmrzlinou. Tam se s aromaty, barvivy nebo výrobou z pytlíku rozhodně nesetkáte. Pro milovníky bio potravin je tato čerstvá budějovická novinka to pravé! Máte-li intoleranci na mléko či alergii na lepek, nezapomínejte! V této zmrzlinárně jsou na to totiž dávno připraveni.

Zmrz.li

Adresa: Hradební 14,

České Budějovice

Cena za kopeček: 45 Kč

Velikost kopečku: střední

Pokud se považujete za fanoušky netřelých a zajímavých kombinací, vyražte do zmrzlinárny Zmrz.li. Tam totiž na točenou vanilkovou zmrzlinu rozhodně nenarazíte. Na jejich internetových stránkách si můžete předem zjistit, co mají ten den zrovna „na čepu“ a na jakou speciální příchutí se celé dopoledne můžete těšit. Jedinou nevýhodou je otevírací doba, která většinou nezahrnuje víkendové dny.

text: Linda Janoutová

foto: Karolína Soukupová

Můj rok s Bikram jógou

Taky se vám stává, že přijde jaro a vám se zdá, že se vám něco stalo se šatníkem? Ne snad, že by vám zmizely věci, jenom některé zkrátka nemůžete úplně dopnout. To byl přesně můj případ. Psal se březen roku 2022 a já jsem seděla se svojí kamarádkou na lavičce před divadlem. Sluníčko už pěkně hřálo a úplně vyběželo odhodit tlusté zimní bundy a vytáhnout nějaké odlehčené kousky. No jo, ale co dělat, když jste o Vánocích spořádali asi tak tunu cukroví a nemáte peníze na to, zcela obměnit svůj šatník? No, na co máte kamarádky? Ta moje, Eliška, přišla okamžitě s nápadem. Jaru, co kdybychom zkusily Bikram jógu? Proč ne? Nikdy jsem to nezkusila, znala jsem to pouze z vyprávění. A tak jsme druhý den vyrazily.

Eliška už byla o něco zkušenější, takže mi radila, co si mám vzít s sebou. Prý mi stačí pouze kraťasy a sportovní podprsenka. Dobrá, tato jóga se cvičí v místnosti vytopené na 42° C, takže to dávalo smysl. Ale přece jenom, takhle odhalená? Na místě jsem zjistila, že jsou tu i nějakí muži. No, naštěstí jsem si přibalila i tričko. Ještě aby mě tady někdo okukoval. Tak, rychle do vyhřáté místnosti a začínáme. Tak horko je tu teda parádní. Sotva funím, a to jsme ještě nezačali. A už přichází naše instruktorka a teď už opravdu začínáme.

Taky jste si mysleli, že jóga je taková pohodička, kde si člověk za zvuku meditační hudby jenom pomalu protahuje tělo? Já sice nevím, kde jsem k takové představě přišla, ale již po pěti minutách mi bylo jasné, že byla naprosto mylná. Instruktorka začala ihned rozdávat příkazy, jak si správně stoupnout, které svaly zatnout, jak správně dýchat, co si kontrolovat v předním zrcadle, aby člověk byl opravdu v té správné poloze a zapojoval ty správné svaly, až mi z toho šla hlava kolem. A to doslova. Nechybělo moc a skácela jsem se na zem. Před očima se mi dělaly mžitky, hlava se mi točila a pot ze mě jenom lil. Naštěstí jsou tam na tuto situaci zvyklí a umí poradit, jak s tím pracovat. Takže hezky sednout na zem a pomalé nádechy a výdechy nosem. Za chvíli můžu pokračovat. No ještě že tak. Lekce byla poměrně drahá, tak to tady přece neprosedím. Ale to horko je fakt příšerný.

Po padesáti minutách intenzivního cvičení v různých polohách vestoje, které jsem samozřejmě nezavíčila ani z poloviny, protože moje tělo bylo ztuhlé a neohebné, přišel dvouminutový odpočinek v lehu na zádech. Super, konečně něco, co zvládám dokonale. Ale dvě minuty jsou pryč jako voda a my pokračujeme polohami na zemi. A zase všemožné protahování, natahování, přetáčení. Nakonec jsem těch devadesát minut nějak zvládla.

Odcházela jsem s pocitem, že tady jsem byla naposled. A jen tak mimochodem, na nějaké „okukování“ člověk opravdu nemá čas ani sílu. Po dvou dnech jsem si řekla, že to přece tak zlé nebylo a že bych to mohla zkusit znovu. Nakonec, po jednom zážitku přece nehodím flintu do žita. A tak jsem šla a chodím dodnes. Dokonce jsem se přihlásila na jarní výzvu Bikram jógy, která spočívala v tom, že jsem musela jít cvičit pětkrát v týdnu po dobu čtyř týdnů, a dala jsem to. Postava se mi začala krásně rýsovat, moje tělo je pěkně posílené a ohebné, ale hlavně mě přestala bolet záda, což jsem při svém povolání hudebnice dost ocenila.

A co myslíte? Dnes běžně cvičím v kratasech a sportovní podprsence. Co je ovšem nejdůležitější, překonala jsem samu sebe, nejenom tenkrát na začátku, ale vlastně v každé další lekci. Protože v józe máte pořád prostor pro zlepšování a posouvání svých hranic. A to je pocit k nezaplacení!

text: Jaroslava Procházková

majálesoví

Jubilejní dvacátý ročník Budějovického Majálesu je tu! Článek nabitý detaily o tomto studentském festivalu najdete na str. 1. Na této dvojstránce vám přinášíme rozhovory s každým králem a jednou královnou, do nichž jejich škola vložila důvěru a zvolila si je za své vůdce. V rozhovorech se dočtete o jejich silných stránkách a motivaci, odhalíte, co je předlohou pro jejich témata nebo jaká je jejich taktika pro získání královské koruny.

Gjvj – Matyáš Hosnedl: Já padouch

Jsou podle tebe lepší mimoni, nebo lidi?

Mimoni rozhodně líp poslouchají na slovo a jsou schopni udělat všechno, kdežto lidi nejsou tak spolehliví, ale celkově se umí lidé víc vyjadřovat, takže bych řekl, že jsou trochu lepší.

Kdybys mohl mít jakoukoliv superschopnost, která by ti pomohla vyhrát Majáles, která by to byla?

Neviditelnost a rychlost.

Dokázal bys celý život jíst jen banány?

Asi bych umřel na radiaci.

Považuješ se spíš za mimoně, nebo za padoucha? Proč?

Jelikož jsem vůdce mimoňů, tak se považuji za padoucha, protože mimoni vždycky následují toho největšího padoucha, kterého dokážou najít.

Co bys vzkázal čtenářům Vedneměsíčníku?

Ať podporují Jirsíkárnou v celém boji o královskou korunu!

Gymji – Jakub Stavárek: Money heist

Kdybys sis mohl najmout jakoukoliv celebrity do svého týmu na loupež, kdo by to byl a proč?

Já bych si vybral Jiřího Vokáče Čmolíka, protože má zkušenosti s marketingem, a zároveň kdyby se někdo chtěl zbavit mého marketingového ředitele, tak by to moc nešlo, protože žije v zahraničí.

Pokud by se ti povedla loupež jako v Money heistu, za co bys pak ukradené peníze utratil?

Já bych za ukradené peníze koupil vodu dětem v Africe, pak bych zrušil Nestlé, které jim tu vodu krade a nakoupil bych banány z Afriky, abych ještě podpořil jejich ekonomiku.

Jak plánuješ ukrást co nejvíce bodů při Majálesu?

Pojedu na sídlíště, tam naberu co nejvíc fanoušků a ukážeme, co jsou toho zač! A je to sport...

Jaké jsou tvoje red flags a green flags?

Záleží v čem se to řeší, ale pokud třeba na téma rohlíky, tak green flag je, když má trochu tmavší barvu nebo je jeden až dva dny starý, a red flag je, když je moc malej nebo zahlej.

Co bys vzkázal čtenářům Vedneměsíčníku?

Čtenářům VDM bych vzkázal, že to jsou šikovní lidé a že je moc fajn, že se vzdělávají a čtou takhle kvalitní noviny.

Bigy – František Čoudek: Bigy Airlines

Proč sis vybral právě téma Bigy Airlines?

Chtěli jsme něco nového, co tu ještě nebylo, a Bigy Airlines je ta pravá volba! Vzhledem k tomu, že tvoje škola již vyhrála majálesovou korunu třikrát za sebou, cítíš se kvůli tomu pod tlakem? Je pro tebe důležité potenciálně pokračovat ve vašem vítězství i letos?

Jasně! Se všema králema jsem v kontaktu a komunikujeme spolu.

Jaké konkrétní rady ti dávají?

Dávají mi tipy ve smyslu, jaké byly minulý rok disciplíny, abych se na to mohl připravit a tak.

Uhájíš počtvrté titul?

Jo, já si věřím a moje škola má na to, aby znovu vyhrála!

Co bys vzkázal čtenářům Vedneměsíčníku?

Že Bigy je nejlepší škola v Budějovicích!

Česká – Benedikt Pánek: Mexico

Proč sis vybral téma Mexico?

My máme ve třídě hrozně rádi kníry, takže jsme si vybrali Mexico s knírama, abychom si je mohli nechat narůst.

Chtěl by sis tedy vypěstovat pořádný knír?

Chtěl, ale vůbec, vůbec mi neroste! Je to úplně depresivní... ale zkusím to. Přínejhorším budeme mít nalepovací.

Máš rád mexickou kuchyni?

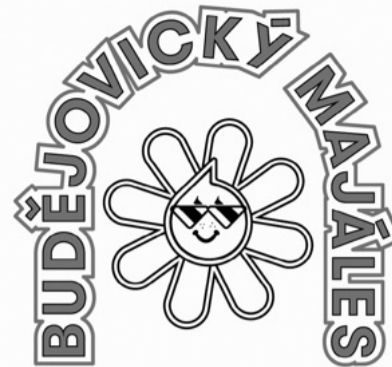
Rozhodně! Miluju tacos, miluju Hola Burrito na náměstí – ta je úplně skvělá. Co tě dělá v životě šťastným?

Nejvíc určitě sport. Běhání, fotbal, atletika a tak všeobecně. Pak bych taky řekl pomáhání ostatním, dělat lidem lepší náladu.

Co bys vzkázal čtenářům Vedneměsíčníku?

Co bych jim vzkázal? Ať si rozhodně všechno užívají na sto procent, to je nejlepší rada, co můžu dát.

králové

21.-26. KVĚTNA
20. ROČNÍK ČESKÉ BUDĚJOVICE

Črg – Kristian Řehout: Techno

Všiml jsi si, že sis změnil téma. Proč ses tak rozhodnul?

Rozhodl jsem se tak, protože když děláš ty hudební subžánry, tak se na to dá dobře obléknout, je to jednotný a to původní téma bylo moc podobný

A máš rád techno?

Jo, mám ho rád. Dobře se to poslouchá, dá se na to udělat rave, je to hodně flexibilní hudba.

Proč ses rozhodl stát se králem?

Protože mám rád lidi a výzvy.

Kam bys doporučil ostatním zajít v Budějovicích na dobré jídlo?

Podle toho, na co máte chuť. Burgery dělají dobrý v Bouda Burgers, pokud na mexickou, tak doporučuju na náměstí Hola Burrito, a kebab v Budějovicích je dobrej na každém rohu!

Co bys vzkázal čtenářům Vedneměsíčníku?

To, co říkám hodně; budte chytří!

Destinka – Jakub Tomka: Rap/hip-hop

Máš oblíbeného rapového interpreta?

Mám rád interpreta Tyler, the Creator.

Jak probíhala volba krále na tvé škole?

Kandidovalo nás pět. Udělaly se instagramové profily, kde jsme se představovali ostatním žákům, a pak se hlasovalo.

Zkoušel jsi už sám rapovat?

Ne, to jsem nezkoušel.

A chtěl bys?

Ne ne, to bych asi nechtěl!

Tak proč sis vybral zrovna toto téma?

To vybrali spolužáci z mojí školy a já s tím jediné souhlasím, protože mám rád rap.

Co bys vzkázal čtenářům Vedneměsíčníku?

Doufám, že nás všichni přijdete podpořit na Majáles a užijete si to s námi!

Stavárna – Marie Kulíková: Antika

Dokážeš se popsat pěti slovy?

To je docela těžký... jsem sportovní typ, docela chytrá, myslím, že i milá, občas jsem trochu vtipná a nejsem úplně hnusná.

Jaké máš záliby nebo koníčky?

Ráda jezdím na koních, hraju fotbal a obecně mám ráda sport.

Jsi tu jediná královna. Myslíš si, že máš větší šanci na výhru?

Myslím si, že je to v něčem výhoda a v něčem nevýhoda. Výhoda by mohla být, že na mě budou brát větší ohledy, a nevýhoda, že prostě nejsem tak fyzicky zdatná jako kluci.

Proč sis vybrala zrovna téma antika?

My už jsme nad tím přemýšleli minulý rok, že by se to téma dalo hezky zpracovat i se stavárnou, takže letos jsme to uskutečnili.

Co bys vzkázla čtenářům Vedneměsíčníku?

Ať se dobře učí a ať si užívají teenegrovská léta!

Husova 9 – Matěj Vender: Fantasy

Chtěl bys žít ve fantasy světě?

No určitě! Je skvělý, jak tam není elektronika, je to takový starodávný, moc se mi líbí ta tematika.

Jaké fantasy filmy či knihy jsou tvoje nejoblíbenější?

Pán prstenů, Harry Potter a mám rád sérii knihy Skleněný trůn.

Máš nějakou superschopnost, která ti pomůže vyhrát?

To záleží, těch schopností mám spoustu, ale nevím, jestli je nějaká na výhru. To už by ji jinak každý bojovník nebo čaroděj určitě používal.

Bez jakých tří věcí nedokážeš žít?

Bez kyslíku, bez jídla a bez pití!

Co bys vzkázal čtenářům Vedneměsíčníku?

Ať podporujou školu Husova 9!

ČAG – Vojtěch Štika: Surfaři

Proč si myslíš, že zvolili zrovna tebe jako reprezentanta za školu?

Tak myslím si, že jsem byl prostě nejvhodnějším kandidátem na školu a k tomu mi pomohly i moje sportovní předpoklady.

Zkoušel jsi už surfovat?

Surfování jsem ještě nikdy nezkoušel, ale je to pro mě takový sen, si někde na Havaji zasurfovat s kámoši.

Máš nějakou taktiku, jak porazit své soupeře?

Jistě že mám taktiku, ale zde ji prozrazovat nebudu.

Čím myslíš, že se tvá škola liší od ostatních?

Myslím si, že lidi na mojí škole jsou velmi zapálení pro Majáles a klidně položíme život, abychom ho vyhráli.

Co bys vzkázal čtenářům Vedneměsíčníku?

Chci vzkázat, abyste si nenechali ujít Majáles, jak výzvy, tak i průvod a oslavy. Vždyť je to svátek studentů!

majálesoví králové

Husova 1 – Václav Hošek: Stavaři
Myslíš si, že máš dostatečně velkou fanouškovskou základnu na to, aby ses letos stal králem?

Určitě ano.

A proč si to myslíš?

Mám zpětnou vazbu od fanoušků z koncertů, které jsem pořádal, a určitě i proto, kolik znám lidí.

Proč bys měl být králem Majálesu?

Jsem nejlepší.

A máš nějakou schopnost, která to dokazuje?

Mám největší charisma.

Znáš se s nějakým ze svých soupeřů? Co na ně říkáš?

Znám se s Maty Smržem, to je můj bratr v mém srdci už od mala.

Co se ti stalo za nejvíce trapnou věc?

Je jich hodně, ale asi když jsem dostal napomenutí od třídního učitele za pozdní příchody a bylo mi řečeno, že za další tři pozdní příchody dostanu důtku, a já jsem to stihl ještě ten stejný týden. Druhá věc je, že jsem minulý rok na majíce usnul trochu dřív, než jsem měl.

Co bys vzkázal čtenářům Vedneměsíčníku?

Je dobře, že čtete! Podporujte dál noviny, je to skvělá věc.

Zdrávka – Matyáš Smrž: Ordinance v růžové zahradě

Troufáš si říct, že tvoje cesta ke koruně bude procházka růžovou zahradou?

Tak to si určitě netroufám říct, protože podle toho, co jsem zatím viděl, jsou tady někteří kluci a holky vážně soutěživí, takže si myslím, že žádná škola to nemá jako procházku růžovým sadem. Majáles ale není o tom, za každou cenu vyhrát, ale co nejvíc semknout školu dohromady, abychom se na tom podíleli všichni. Není to o tom králi, ale o celé škole. To je moje nejvyšší ambice.

Chtěl bys zahrát v Ordinaci v růžové zahradě?

Jsem strašně rád, že tahle otázka padla, protože Ordinance je půlka mého dětství a hrát Čestmíra Mázla, to by byl můj sen! Myslím si, že toho máme hodně společného.

Existuje v tvém životě něčím, na co jsi opravdu pyšný?

Asi na jeden můj charitativní projekt, který bude zveřejněn po Majálesu.

Máš nějaké životní cíle?

Životní cíle mám určitě! Až dostuduju střední, tak bych chtěl být záchranář. Chtěl bych pomáhat lidem, i kdyby záchranář nevyšel, tak třeba jako fyzioterapeut. Krátkodobější cíl je opět se podílet na něčem, co lidem pomáhá.

Co bys vzkázal čtenářům Vedneměsíčníku?

Vzkázal bych jim, že když už si tady o Majálesu čtou, aby se na tom také podíleli, že tam můžou přijít jakýkoliv student a že to není jenom o plnění úkolů, ale o tom, užít si ten květen, který nám je věnovaný!

Pražský studentský summit aneb diplomaté skončili plakající

Mnoho aktivních studentů, mnoho chytrých lidí a mnoho skvělých duší sklíče v posledních dnech smutek. Smutek ze společného konce. Proč? A o čem že to vlastně mluvíme?

Není tomu tak dávno, co jsem vystrašený, ale plný očekávání odesílal přihlášku na svůj první Pražský studentský summit. Lépe řečeno, přihlásil jsem se na burzu delegátů, protože jsem neměl dostatečně akční kamarády, kteří by šli do neznámé akce se mnou. Nezbyvalo než doufat, že se mě někdo ujme. Dva dny před koncem přihlašování se mě skutečně ujali dva kluci z Pardubic a někdo odkudsi. Teď už jen projít přijímacím řízením a...

Vstoupil jsem do budovy VŠE v Praze. Kolem mě sami lidé v saku. Trochu paniky, trochu strachu. Vidím neznámé tváře, jdu k registracím. Dostávám cedulku „Izrael, Jiří Sejkora, model OSN, orgán SOCHUM“, o významu posledních dvou slov mám jen mlhavé představy. Potkávám pár známých tváří z gymplu. Díky nim tu jsem, díky nim o akci vím. Sedám si ve „velké aule“. Skutečně není z nejmenších. O místnost se dělím celkem s tři sty účastníky a asi sedmdesáti vysokoškoláky z přípravného týmu. K řečnickému pultíku přichází žena s přízviskem „hlavní koordinátorka“. Poté její zástupce. Oba svými zkušenými projevy vyjadřují radost nad zahájením ročníku a své doufání, že si to všichni užijeme. Snad ano.

Následují semináře. Nevím jak vy, ale já běžně nemám možnost být v jedné místnosti s paní z úřadu vlády, která má na starost české předsednictví v radě EU, s právníčkou, jež v Evropské unii pracuje na znění legislativy ekologických směrů této instituce, nebo s ministrem zahraničních vztahů. Co se člověk všechno ze zákulisí nedozví... Na často skutečně zajímavé přednášky (a rozhovory) poté navazuje obědová pauza.

Zapovídal jsem se s hostkou, a když jsem vyšel ven, byly všechny stoly obsazené a kolegové gympláci už dávno na kebabu. Procházel jsem budovou a chvíle očekávání střídaly chvíle zklamání. Nakonec jsem však přeci jen v horním patře našel své vytoužené místo. Z oběda jsem si pak odnesl čtyři nové přátele. A jelikož nic

netrvá věčně, bylo načase jít na odpolední program. Nesměle vcházím do jedné z místních učeben, ve které, podobně nesměle, sedí asi třicet lidí v lavicích s otočnými židlemi oranžové barvy a před nimi, v uvolněné náladě, pět lidí za nepochopitelně nazvat katedrou. Došlo mi, že těch třicet bude něco jako já. A to předsednictvo...?

Sedám si, koukám kolem sebe. Holka vedle mě má moc milý úsměv. Na otázku, zda je zde taky poprvé, odpovídá kladně. Všichni jsou lehce zaraženi, ale všichni vypadají inteligentně. Začíná se tradiční prezentací. Nechybí vtipy, úsměvy ani narážky na Cimrmana. Snaží se nám vysvětlit, kde že to vlastně jsme a co s námi chtějí dělat. Musím uznat, že jim to docela jde. Icebreaking na sebe pak nenechal dlouho čekat, což znamená v případě summitu minimálně dvě věci. Zaprvé asi tak dvě stě padesát tisíc nových jmen a názvů států, o nichž jste nikdy v životě neslyšeli a o nichž byste byli schopni přísahat, že si je dotyčný právě vymyslel... A zadruhé minutový valčík. Nejde o taneční v pravém slova smyslu. Vaším parketem je totiž minutové (až dvouminutové) ticho, jež máte za úkol zaplnit svými argumenty. Argumenty na zadané stanovisko. Jako třeba že Brno by mělo být hlavním městem České republiky, že krteček je tajný agent Číny nebo že tělocvik by se měl zakázat. Náhodou docela zábava. A divili byste se, jak u toho křupou ledy. Ještě lepší na to jsou ale přestávky mezi částmi odpoledního programu. To všude okolo sebe slyším (nejen) představování, small talky a někdy i hluboké rozhovory. Tradiční prvotní schéma je „Ahoj, odkud jsi? V kolikátém ročníku? Gympl, že? Jak ses dostal/a na summit? Jsi tu poprvé?“, ale postupně se z lidí, které jednou měsíčně v sobotu potkáte, stane něco víc než automaty na (lecky zajímavé, milé a již jednou zmínované) small talky.

Za pět přípravných setkání, večerních společných večeří (a občas i nocí) jsme si moc přirostli k srdci. A to i přesto, že kromě mě a pár výjimek byli všichni ostatní z všemožných českých (malebných) městeček jako Litomyšl, Chrudim,

Milevsko či Frýdek-Místek (což byly původně města dvě, jak jsem po rozhovoru s holčinou zjistil... a Místek je lepší), nebo dokonce (méně malebných) vesnic jako třeba Brno. To je ale zase (údajně) skvělé pro studijní život. Nicméně tím, co nás i přes velké kulturní rozdíly spojovalo, byl fakt, že najednou všichni kolem byli také aktivní studenti. Studenti bystré mysli, jimž nejsou budoucnost ani veřejné dění ukradené. Kterí ví, co chtějí anebo se to snaží aktivně najít. V takové společnosti (a postupem času velmi přátelské atmosféře) je jednoduché navázat nová přátelství a vztahy. I nějaké ty známosti. Po skončení ročníku jsme ještě obešli několikero našich maturitních plešů a stále jsme v kontaktu.

Nyní končí dvacátý osmý ročník pražského studentského summitu. Můj je to druhý. A já oplakávám to, že najednou opět ztrácím jistotu, že má příští sobota v měsíci bude stravena smysluplně, ve velmi příjemné atmosféře a se skvělými lidmi.

Krátka ve velmi příjemném klimatu (byl jsem za environmentální program UNEP). Bortí se jistoty, že se s novými přáteli častěji uvidím. Třeba s tou holkou, o které jsem si na prvním workshopu myslel, že je hrozná píča, a nakonec bylo naše přátelství jeden z hlavních důvodů, proč jsem nezdal závěrečnou konferenci. Nebo tím klukem z Brna, co zastupoval Brunej, co sympaticky ráčkuje a co má vždy naprosto vypiplané projevy. Anebo s hlavním koordinátorem, pro něhož byl toto jeho poslední summit.

Snad už je pochopitelnější, proč jsem jediný, koho tento „společný konec“ plní melancholií. Ale samozřejmě i zpětnou radostí z toho, že jsem to mohl zažít.

Milý čtenáři, díváš se na dvou tisíci pětistý znak tohoto článku a já ti za to moc děkuji. Myslím, že nejlépe situaci vystihuje kratičká parafráze z posledního projevu našeho hlavního koordinátora:

„Stojím tu u řečnického pultíku a měl bych vám na závěr něco říct. Jenže at se sna-

žím, jak chci, summit nejde vyjádřit slovy. Summit musíte zažít.“

Přesně tak se teď cítím. Abych vás tedy nezačal unavovat nesplnitelným úkolem a nekonečnými řádky, dovolím si poslední citaci ze závěrečného večera:

„Pro svět venku vlastně Pražský studentský summit moc neznamena. Jsme prostě banda divnejch lidí, co si hraje na diplomaty. Ale pro vnitřní svět každého z nás je summit kouskem naší duše.“

Pokud máte pocit, že by akce podobného charakteru byla pro vás, neváhejte. Mállokterý člověk je totiž tak skleslý ze svých životních rozhodnutí, jako ten, který se na summit dostane až v maturitním ročníku. Nebo ještě později. Přihlašovat se můžou studenti středních škol již od prvního ročníku. A za zkoušku to stojí, v nejhorším přenecháš místo některému z náhradníků... tak nezapomeň, přihlašování je v září. Třeba se na příštím ročníku potkáme.

text a foto: Jiří Sejkora

Nebojme se poezie!

Zamýšleli jste se někdy nad tím, proč většina lidí po úspěšném složení maturity z češtiny již nikdy nesáhne v knihovně po básnické sbírce? Ze školních let nám sice v hlavě zůstanou zaryté verše o zeleném mužikovi, jenž zatleskal na topole podle skal, nebo o tom dítěti, které stálo u lavice a z plna hrdla křičelo, ale všem knížkám, které se tváří moc poeticky, se vyhýbáme širokým obloukem, jako by nás mohly kousnout. Odpor k poezii u velké části lidí vzbudila (paradoxně) právě škola, která do nás několik let cpala verše se stejným úsilím, s jakým Karel Havlíček Borovský kritizoval rakouskou vládu. Jak je vidět, ani jedno nepřineslo zrovna pozitivní výsledky – studentům začali lézt všichni Seifertové, Erbenové a Wolkeři krkem, no a chudák Havlíček skončil v Brixenu (sice s polopenzí, ale na druhou stranu, Wiener Schnitzel taky nezvládnete jíst dennodenně). Přitom existuje tolik skvělých textů, o které takhle přicházíme. Takže, vážené čtenářky a vážené čtenáři, směle čtěte dál! Tenhle článek vám ukáže, že se poezie nemusíme bát.

Pravděpodobně se nikdo z nás již na základní škole nevyhnul potupnému momentu, kdy jsme se museli postavit před celou třídu a zpaměti recitovat básničku. Většinou jsme si v takových chvílích připadali neskutečně hloupé – stojíte u tabule, nevíte, co s rukama ani kam se dívat, v paměti dolujete každé slovíčko a vlastně vůbec netušíte, o čem ta báseň je. Takhle jsme na prvním stupni zvládli několikrát zrecitovat pár slok Erbenovy Polednice a Lesní studánku od Sládka a mysleli si, že máme vyhráno. Chyba lávky! Přišel druhý stupeň a gymnázium, jež nám přinesly básnické figury a tropy a onu věčně omílanou otázku *Co tím chtěl autor říci?* Mnohdy se nám při hodinách literatury pod ruce dostaly nádherné básnické skladby, ale místo abychom si text vychutnali, ponořili se do jednotlivých veršů a prožili si pestrou škálu pocitů, jež se prolínaly v jednotlivých slokách, museli jsme systematicky pročítat třikrát stejný verš a pečlivě v něm hledat všechny metafory, personifikace a apoiopeze. A pamatovat si, co která tropa a figura znamená, to byla kapitola sama pro sebe. Podívejte se třeba na toto:

*Já, koráb z mlhovin, já, fantastické zvíře,
já, jenž jsem prorážel kouř nebes jako zeď,
kde roste převzácná pochoutka pro malíře –
sluneční lišejník, zašlý jak stará měď,*

*Já, prkno, poseté žhavými půlměsíci,
rejnoky, kostrami mořských koníků,
já plul jsem za nocí v červenci při měsíci
pod ultramarínem sílených lodníků,*

Možná někdo z vás poznává dvě sloky z Rimbaudova *Opilého korábu*. Kdo jste tuto báseň nikdy nečetl, dejte jí šanci, jelikož je to jedna z těch skladeb, které vás na několika málo stránkách barvitě provedou životem autora a skrz nápaditě volené obraty na vás zanechají hluboký dojem (pokud tedy nejste úplný kulturní ignorant). Nicméně kdybychom byli ve škole, budete muset na text okamžitě nasadit veškeré své znalosti v oblasti literární terminologie. Tím pádem vnímání krásy obratu *koráb z mlhovin* jde absolutně stranou. Místo toho se vyťasíte s následujícím rozbohem: „koráb z mlhovin“ je přirovnání, do kterého se autor sám stylizuje, dále můžeme vidět v prvním verši epizeuxis, jelikož se zájmeno „já“ v tomto verši opakuje... Do teď to byl docela hezký text, že?

Je jasné, že jakmile začneme na verše aplikovat vcelku nezajímavé rozborové prostředky, přestane nás skladba bavit. Přestane totiž být živým textem, jenž se kamsi odvíjí a žene čtenáře dál ve zrychlujícím se tempu až na pomyslnou hranu zlomu, odkud nás nechá pomalu doplachtit do konce. Třeba právě *Opilý koráb* má v sobě skvěle propracovanou gradaci děje, kterou při čtení dokonale cítíte, a nepotřebujete k celkovému prožitku básně vědět, kde byl použit epizeuxis, kde metafora nebo že se ve čtvrté sloce nachází personifikace. Stejně tak příběh Hrubínovy *Romance pro křídlovku* vám natolik věrně vykreslí směs různorodých pocitů, které zažíváme při prvním zamilování, že se v něm budete sami vidět. Po dočtení této básně vás Hrubín zanechá beze slova sedět přikované ke křeslu a s rozdrásaným nitrem. Ale věřte mi, stojí to za to! Za sebe mohu říct, že z poezie jsem nečetla nic lepšího než právě *Romanci pro křídlovku*.

Pro neobyčejný prožitek nemusíte samozřejmě sahat jen po delších textech. Některé básně dokážou vyjádřit úplně vše, třebaže nepřesahují ani deset veršů. Kupříkladu *Chvilka* od Jana Skácela:

*Za žádnou pravdu na světě.
Ale jestli chceš,
za malý pětník ticha.*

Je chvíle, která púlí krajinu.

*Pokorný okamžik,
kdy někdo za nás dýchá.*

Ráda bych se nyní dostala k tomu, proč někdy básně vůbec nepíšeme. Svým způsobem může být psaní básní tak trochu terapie, při

které si utřídíme myšlenky a nespoutané pocity, které s námi cloumají, ukotvíme na útržek papíru. S básněmi je to stejné jako s prózou – zhmotňujeme na papíře naše myšlenky a vnitřní obrazy. V případě poezie máme nutkavou potřebu vypsat se ve verších spíše z pocitů, za kterými však stojí událost, moment v našem životě, který způsobil nezadržitelný proud emocí. Někdy je navíc nesmírně obtížné obsáhnout to, co se v nás děje slovy – jednoduše to nedokážeme popsat v konstruktivní, smysluplné větě. A proto to „cosi“ přetvoříme do veršů. V poezii si totiž můžeme dovolit elipsy čili vynechání části věty (ano, pokrytecky si tu pomáhám nezajímavou teorií, kterou jsem před chvílí zkritizovala...). Z vlastní zkušenosti vím, že občas tři čtyři řádky volných veršů vyjádří a uchovají v sobě vše, co člověk cítí. Ano, i takhle téměř směšně jednoduché to bývá.

Mezi můj další oblíbený druh básní patří takové, které reflektují aktuální témata. V momentě, kdy jsou napsány, víte přesně, na co odkazují, co kritizují nebo podporují. Vytváří nevšední glosu. A když se k nim po čase vrátíte, připomenou vám události a témata, která byla v jiný čas všude kolem a třeba stále přetrvávají. Jako jeden příklad za všechny zde uvádím báseň z instagramového profilu @psano_strojem od autorky @retroholka, která vyšla vloni v únoru. V den, kdy Rusko napadlo Ukrajinu.

*Všichni šli spát
a mně to nedá
tak potmě civím
do dálky*

*Přeji si jedno
přeji si mír...
/neprobudit se do války/*

*Jak někdo může
cizí život
ukrást pro moc
a území*

*Jak se to může
opakovat...*

*jak můžem být
tak ztraceni*

Doufám, že vám tento článek dal nový náhled na poezii a přesvědčil vás, že básničky nemusí být jen školní nuda. A hlavně, že se poezie nemusíme bát! Nekouše... Takže až budete mít zase „hlavu v pejru“ a budete na chvíli potřebovat zpomalit, zkuste si na moment sednout do křesla a přečíst pár veršů. Třeba zjistíte, že je to celkem dobrá terapie, která vás nic nestojí. Pro inspiraci vám tu nechám ještě dvě básně, nicméně ty, které se budou dotýkat našeho srdce a stanou se pro nás osobními, si musí každý nakonec najít sám.

Nyní už mi nezbyvá než se rozloučit – nu a jak jinak, než slovy *Sbohem a šáteček* v podání Vítězslava Nezvala...

*Sbohem a kdybychom se nikdy nesetkali
bylo to překrásné a bylo toho dost
Sbohem a kdybychom si spolu schůzku dali
možná že nepřijdem že přijde jiný host*

*Bylo to překrásné žel všechno má svůj konec
Mlč umíráčku mlč ten smutek já už znám
Polibek kapesník sířena lodní zvonec
tři čtyři úsměvy a potom zůstat sám*

*Sbohem a kdybychom si neřekli už více
ať po nás zůstane maličká památka
vzdušná jak kapesník prostší než pohlednice
a trochu mámivá jak vůně pozlátka*

*A jestli viděl jsem co neviděli jiní
tím lépe vlaštovko jež hledáš rodný chlív
Ukázalas mi jih kde máš své hnízdo v skříni
Tvým osudem je let mým osudem je zpěv*

*Sbohem a bylo-li to všechno naposledy
tím hůř mé naděje nic vám už nezbude
Chcem-li se setkatí nelučme se radš tedy
Sbohem a šáteček Vyplň se osude!*

Václav Hrabě: Ukolébavka

*Je březen Černé nebe nad městem
voní deštěm
Ještě jednou to všechno spočítám
aspoň jednou ještě.
Procenta ztrát, procenta smutku
procenta štěstí*

*to co jsem dostal
to co jsem vyhrál
to co jsem propil
to co jsem ztratil po cestě
to co jsem získal poctivě i nepoctivě*

*Plnoletost i špatnou pověst
papírovou zlatku
po strýčkovi ve vestě
strýček byl legionář a válčil na Pivě
a byl tak poctivý
že když se vrátil
neměl práci
Zato měl hodnou ženu na rukou tetování
a smysl pro legraci
A k stáří
rakovinu
Po celý život nenáviděl válku a všechnu její špínu*

On byl z těch lidí co poletí do vesmíru

*A já nezdárný synovec
zrozený za války vychovaný v míru
před očima kruhy jak smuteční pásky
nemohu spát
v této černé noci
Počítám na prstech
metály života a šrámy z naší lásky*

*A ty spíš
a možná se Ti zdá něco tak krásného
že na to do smrti nebudu mít*

*Dobrou noc
Jsi krásná i když spíš
dobrou noc*

*Je slyšet jak přichází den
Pomalou jako by se vracel z flámu
Bloudí
ulicemi hospod a chrámů
Teď zívá
Zastavil se na rohu*

Spí

Já nemohu...

Nizár Kabbání: Bezruký

*Tak to jsem nečekal
že propíchněš mě jak pohanské kopí
Tak to jsem nečekal
že tak vstoupíš do mé mluvy... a do jazyka
Tak to jsem nečekal
že se staneš celou mojí kulturou
Tak to jsem nečekal
že ztratím korunu království
A to jsem byl tak slavný a mocný
s armádami všude, na souši i na moři
s korouhví rozvinutou na východ i západ
Tak to jsem nečekal že zatřeseš zemí
že mě vejpúl přerazíš
Tak to jsem nečekal
že když tě políbím přijdu o rty
Tak to jsem nečekal
že když mě obejměš
vrátím se bezruký*

text: Patricie Horová

Lowcost Španělsko, kapsáři i nouze o kebab aneb průvodce Barcelonou 101

Barcelona. Město Gaudiho, fotbalu a tapas. Zároveň ale také město kapsářů a nešťastných okradených turistů, jak jsem na vlastní kůži mohl poznat. Příběh o tom, jak se pět holek vydalo na týden do Španělska začíná sychravou Vídni a končí slzami na tváři. Ale vezměme to hezky popořádku.

Do Barcelony jsme se vydaly na dámskou jízdu a oslavu kamarádčiných devatenáctých narozenin. Našly jsme co nejlevnější letenky, Airbnb, napsaly si omluvenku do školy a vydaly se na cestu.

Z Vídně jsme letěly v úterý asi v šest hodin ráno, takže jsme strávily noc na letišti. Ve Vídni najdete hned několik míst, kde se dá v rámci možností pohodlně přespát. Pokud poleťte z gatů D, F nebo G, vydejte se hned na začátku doprava chodbou pod nápisem Family fun gate, kde najdete hřiště a na jeho konci velkou matraci, u gatů B a C se vydejte koridorem se šípku na gaty C31, C71–75, na jehož konci najdete schody. Na těch je koberec, který v případě nouze také dobře poslouží. Toto místo bylo v noci navíc úplně prázdné, takže jsme mohly obsadit i sedačky. Spaní na letišti se vůbec není třeba bát, všude jsou kamery a světlo. Nikdo vás snad ani nevyhodí, náš největší problém byla nemilosrdná klimatizace, kvůli ní jsem litovala, že jsem si s sebou nepřibalila aspoň šálu.

Jako první věc po přeletu jsme si koupily jízdenky na MHD. Zvolily jsme jízdenku T-Casual, která platí na deset jízd a stojí 11,35 eur a využily jsme ji hned na vlak z letiště do centra. První zastávkou byl fotbalový stadion Camp Nou, který jsme jakožto nevelké fanynky fotbalu zevnitř nenavštívily, ale alespoň se na něj podívat jsme braly jako povinnost. Volným krokem jsme se pak vydaly na co nejbližší zastávku autobusu s myšlenkou snídaně v první kavárně, kterou potkáme. Na Travessera de les Corts jsme narazily na kavárnu 365, kterou v Barceloně najdete na každém rohu. V té jsme si daly café con leche (zaplatíte za něj mnohem méně než za obyčejné cappuccino) a croissant, na který jsme následně myslely celou dobu našeho pobytu. Byl políty medem, nebo něčím mezi podobným, a byla to ta nejlepší snídaně, co jsme za celou dobu měly.

Metrem jsme se potom vydaly na zastávku Arc de Triomf, kde jsme nasály tu pravou cestovatelskou náladu. Po prostranství u Vítězného oblouku se procházelo pár turistů, rodiny s dětmi, prodejci suvenýrů a do zad nám

svítilo jarní slunce, které na začátku února u nás v Česku ještě nebylo.

Křivolakými uličkami jsme se dostaly blíž k centru, kde jsme jako správní turisté prošly první obchůdky se suvenýry a zastavily se na tapas ve skvělé restauraci Euskal Etxea. Navštívily jsme také majestátní kostel Basílica de Santa Maria del Mar. Vstup stojí 10 eur.

Z města jsme se přesunuly k rozlehlé pláži Barceloneta a po nutném photoshootu jsme se začaly chystat na noční město. Jak jsem již zmínila, přijely jsme sem mimo jiné také oslavit kamarádčiny narozeniny, takže jsme měly už dávno nastudované nejlepší bary a kluby. Do oka nám padly Pacha a Opium, a protože jsme přijely připravené, znaly jsme instagramový profil @aashilist, na který přidává promotér klubu Ashi stories s akcemi na vstup zdarma. My jsme mu navíc s předstihem napsaly, že slavíme narozeniny a přímo v klubu jsme se s ním sešly, dal nám na ruku pásky, díky kterým jsme se dostaly do VIP zóny a číšník nám donesl lahev vodky, tonic a dort zdarma. Jedinou nevýhodou bylo, že nám dort přinesl jen na fotku a video, které dělal místní fotograf a pak ho zase odnesl. V průběhu večera jsme si pak všimly, že se dorty nosí sem a tam jen na materiál na stories, ale nijak moc nám to nevadilo. Lahev nám zůstala.

Musím samozřejmě apelovat na to, abyste na sebe dávali při večerech venku pozor, v cizině obzvláště. Nám se sice nic nepříjemného v klubech nestalo, kolem je spousta vyhazovačů a personálu, ale nikdy nevíte, komu přijedete do cesty. My jsme si hned po přeletu sobě navzájem a raději i několika kamarádům, kteří byli v Česku, nasdílely polohu na aplikaci Find My. Je potřeba se bavit, ale všeho s mírou. Dále také doporučuji nakoupit si na ubytování zásoby na noční svačinku po příchodu domů, za celou cestu jsme totiž nepotkaly jediný kebab. V tomhle musím Budějce vyzdvihnout, protože to by se u nás nestalo.

Ve středu vedly naše první kroky do Palau de la Música Catalana, kde jsme z lowcost důvodů vynechaly komentovanou prohlídku za 20 eur, čehož dnes ale litujeme, a pokud jste milovníky architektury a divadla, rozhodně tomu peníze obětujte. Uličkami jsme se potom přesunuly o šest set metrů dál k barcelonské katedrále, která je za normálních okolností dechberoucí, nám její průčelí bohužel zdošlo lešením s obrovskou reklamou na

Samsung, a tak jsme zase pokračovaly dál, tentokrát k slavné mozaice s poetickým názvem „El mundo nace en cada beso“ (Svět se rodí v každém polibku).

Odtud jsme se buh v jak dostaly k monumentu Kryštofa Kolumba, což je obrovský památník na rozlehlém náměstí, od kterého se táhne nejslavnější ulice Barcelony La Rambla. Na této třídě najdete snad všechno, co vás jen napadne, od živých soch a pouličních umělců přes luxusní restaurace po stánky se slunečními brýlemi. Zhruba v polovině ulice narazíte po levé straně na nejstarší tržnici v Barceloně Mercat de la Boqueria. Toto místo je ideální pro oběd nebo svačinu a nakoupení suvenýrů, které povežete domů. Narazíte zde na pochutiny všeho druhu.

S plnými žaludky jsme pokračovaly na za mě nejkrásnější místo v Barceloně – do parku Güell. Rozsáhlý park navržený geniálním Gaudiem nejspíše znáte z různých instagramových příspěvků, aniž byste o tom věděli. Vstup stojí 10 euro a lístek si můžete koupit online, což vám ušetří čekání ve frontách. My jsme se sem vydaly chvíli před západem slunce a byl to jeden z nejkrásnějších pohledů našeho výletu. Z ochozů mozaikových staveb dohlédnete až na chrám La Sagrada Família a širé moře v pozadí.

Čtvrteční den byl dnem pořádného výšlapu. Čekali nás totiž výlet na horu Tibidabo, na jejímž vrcholu se nachází monumentální kostel Sagrat Cor a zábavní park z minulého století. Nemusíte se bát, vrchol je pohodlně dostupný i městskou dopravou, ale my jsme se chtěly vzdát městskému ruchu a naplánovaly jsme si delší procházku, která rozhodně také stála za to. Vrcholek hory nabízí další neskutečný pohled na město a moře za ním, vstup do kostela je zdarma, jen zábavní park, který jsme nenavštívily, vás bude stát 35 eur. Pokud se k Barceloně otočíte zády, v dále potom uvidíte horu Montserrat, na které se nachází stejnojmenný klášter a přírodní park. Tam jsme se během naší návštěvy Španělska bohužel nedostaly, protože výlet sem zabere skoro celý den, ale pokud budete návštěvu Barcelony plánovat, rozhodně si den na Montserrat vyhraďte.

Večer nás čekala návštěva Picassova muzea, které nás ve všech směrech zklamalo, a tak jsme si náladu spravily nočním výjezdem na staré válečné bunkry Bunkers del Carmel, odkud se nám naskytl 360° výhled na

celé město. Večer se tu schází spousta mladých, většinou s lahví vína a něčím dobrým k snědku. My jsme dole pod vyhlídkou narazily na kebab a víno jsme si také přinesly. Během rozjímání při pohledu na rozsvícenou Barcelonu jsme se daly do řeči s trojicí vysokoškoláků z Ruska. Během pobytu jsme se s nimi už sice nestihly setkat, ale bylo moc fajn poznat někoho z jiného koutu světa. Slečna, která nám řekla, odkud pochází, si zaujatě prohlížela reakce na tuto informaci a později si dělala legraci z našeho zaraženého „Nice...“, nevěděly jsme totiž úplně, jak zareagovat. S úsměvem na tváři jasně definovala svůj postoj k současné situaci slovy: „F*ck Putin!“

Pátek začal návštěvou katedrály Sagrada Família. Vstupenky za 26 euro jsme si rezervovaly předem na webu, a to hned na první ranní čas. Ve frontě jsme stály jako druhá skupinka, a tak jsme měly chrám skoro pro sebe. Sagradu zdobí nespočet pestrých vitrážových oken, jimiž prochází slunce, které tvoří dechberoucí podívanou. V ranních paprscích působily prostory nádherné, ještě krásnější by podle mě však byla návštěva při západu slunce.

Další zastávkou byl bleší trh Mercat Els Encants Vells, který vedle jinak noblesní Barcelony působí, jako byste vstoupili do jiného světa. Stánky, které jsou nakládány jeden vedle druhého pod futuristickou zrcadlovou střechou, nabízí opravdu úplně všechno, včetně rozbitých hraček, ovladačů, k nimž není žádné zařízení, staré mince nalezené bůh ví kde a tolik dalších věcí, že se vám z toho zatočí hlava. Vládně zde chaos s trochou silénství, během několika minut jsme se sobě stihly ztratit a opět nalézt. Nic jsme si zde sice nekoupily, ale pokud chcete vidět Barcelonu opravdu z každého možného úhlu pohledu, je bleší trh ideální možností. Den jsme zakončili procházkou po Gaudiho vilách, které jsou rozmístěny po Passeig de Gràcia, a večer jsme opět zavítaly do naší oblíbené Pachy.

Sobota byla naším posledním dnem. Naše kroky vedly nejdříve na Plaça d'Espanya, nádherné monumentální náměstí, jemuž vědí dvě benátské věže, magická fontána, která se v nočních hodinách mění ve světelnou a hudební show, a budova Národního muzea katalánského umění. Do toho je každou sobotu od 15 hodin vstup zdarma, na což jsme si počkaly a následně tam strávily odpoledne. V objektu je malá kavárna a dá se vystoupat

až na střežku muzea, ze které je opět výhled na celé město. Posledním plánem v Barceloně byla návštěva muzea moderního umění Moco. Tato interaktivní expozice skrývá díla Banksyho i Warhola a bude vás zaručeně bavit. Za mě to byl jeden z nejlepších zážitků z výletu.

Domů jsme odletěly až v neděli ráno, a jelikož jsme chtěly opět ušetřit, čekala nás další noc na letišti. Chtěly jsme zabit večer a strávit tam co nejkratší dobu, takže jsme si ještě v centru sedly do McDonald's, daly si večeri a čekaly, až bude čas vydat se na poslední autobus. Ještě u stolu jsme se smály a gratulovaly si, že se výlet vydařil, nikdo nic neztratil a nic se nepokazilo, když se najednou kamarádka zvedla od stolu a zhrzoila se, když u jejích nohou neležel batoh, který si tam položila. Začaly jsme ho zbesile hledat, ptaly jsme se obsluhy, ale v Barceloně jsou na krádeže všichni zvyklí a nikdo není moc ochotný vám pomoci.

Zatímco kamarádka sepsovala na policejní stanici protokol a my čekaly před budovou, přitřítla se další skupinka okradených slečen. Jedna z nich se nám svěřila, že jí ukradli kabelku i s telefonem, platební kartou, klíčem od ubytování, a dokonce i pasem, a jelikož se jednalo o Afroameričanky, předpokládaly jsme, že nejsou z Evropy a jejich návrat domů bude mnohem složitější než ten náš. Kamarádčin batoh se sice nenašel, ale byly jsme alespoň vděčné, že jsme u sebe, na rozdíl od té nešťastné neznámé slečny, její doklady potřebné na cestu zpět.

Sečteno, podtrženo, Barcelona je město chaosu, umění a lidí všech možných druhů a typů a má v sobě jakési kouzlo, které každého cestovatele přirozeně uchvátí. Má také ale svou odvrácenou stranu, ostatně jako každá jiná turistická destinace.

Co se praktického hlediska týče, vyžijete tu pohodlně i s malým obnosem peněz, ve většině případů se ničeho nemusíte bát, kapsáře potkáte na každém rohu, ale budete-li mít peněženku a cennosti na prsou v ledvince, na batohu na zipu zámeček a batoh neustále na očích, měli byste se vyvarovat strastem, které jsme my musely překonat.

Pamatujte ale, že pokud budete z mého článku čerpat inspiraci, neberu za vás žádnou zodpovědnost. :) Štastnou cestu!

Text a foto: Anna Peclová

TISKÁRNA
& KREATIVNÍ GRAFICKÉ STUDIO
POSEKANÝ

Tiskárna z Lannovky...

Nejrychlejší tisk!

Ráno zadáte - odpoledne vyzvednete.

Nejvyšší kvalita!

Věrné barvy vč. prémiových papírů.

Výhodné ceny!

S námi vždy ušetříte. Čas i peníze.

Zpravodaje, brožury, letáky, skládané letáky, samopropisy, potisk obálek, vizitky, bloky, kalendáře, desky s chlopní, výkazy, knihy, samolepky, velkoplošný tisk, plachty, rollupy a další...

Tel.: 602 177 947

www.posekany.cz

ZAPOJ SE!

Náš tým je po celý rok otevřen všem pisálkům, básníkům, kreativcům,

jednoduše každému, kdo se nebojí odpoutat své básnické střevo ze řetězu!

Že jsi nic podobného nikdy nezkusil? Jsi začátečník? To byl kdysi každý z nás. Proto dobře víme, že začátky jsou nejtěžší a s radostí tě jimi provedeme. Stačí nám jen napsat na náš FB nebo email redakce@vednemesicnik.cz.

A nebo nejlépe přijď na jednu z našich schůzek, o kterých se včas dozvíš na našem facebooku.

POSLEDNÍ SLOVO

*A já jsem Král Máje,
jenž je mocností mladého sexu,
a já jsem Král Máje,
jenž je rotorem výmluvnosti a akceschopnosti lásky.
O lásce šeptal tichý mech;
kvetoucí strom lhal lásky žel,
svou lásku slavík růži pěl.
A já jsem Král Máje,
buzerant bez lásky v tom jarním čase.
Byl opět večer – první máj,
večerní máj – byl lásky čas,
hrdliččin zval ku lásce hlas.
A přestože jsem Král Máje,
marxisti mě ztloukli na ulici,
celou noc mě drželi na policejní stanici
a věže ve svých snách dny mladosti*

*zas žije dávno uplynulé.
A já jsem Král Máje s vysokým krevním tlakem, cukrovkou, pakostnicí, ztrhanými hlasivkami, ledvinovými kameny a usedlými brýlemi,
který si nasadil bláznivou korunu.
A kolem lebky pozdní zář
kostlivou, bílou barví tvář.
A já jsem Král Máje, jenž hlásá:
Dost pitomosti!*

Že vám ta báseň něco připomíná? Ale něco vám na ní nesedí? Přihořívá. Když může umělá inteligence tvořit výtvarná díla, skládat hudbu, tančit, proč by nemohla i básnit? Zvláště když ji mile požádáte. Třeba aby z Máje a Ginsbergova Krále Majáles s Návratem Krále Majáles zkomponovala unikátní oslavu máje. Tu před vámi vyvstane nikoli skládačka z puzzlí, ale osobitě dílo s vlastní duší a novými netušenými kontexty.

A proč jsem se na umělu inteligenci vůbec s takovou prazvláštní prosbou obracel? Jednoduše proto, že jsem se nemohl rozhodnout, jakou z mých nejoblíbenějších májových básní mám využít pro své Poslední slovo majálesovského čísla našeho Vednemesičníku. Oproti očekávání mi však umělá inteligence dala odpověď hodnou spíše delfské Pýthie než sofistikovaného stroje: „Obě básně jsou vhodné na oslavu Máje, ale mají odlišný styl a obsah. Báseň Máj od Karla Hynka Máchy je klasickou lyrickou básní, která popisuje přírodu a lásku v romantickém duchu. Na druhé

straně báseň Král Majáles Allena Ginsberga je moderní básní, která se zaměřuje na společenské a politické téma a využívá experimentálního stylu psaní. Záleží tedy na tom, jakou atmosféru chcete oslavou Máje vytvořit...“

I přestože AI (omlouvám se, že jsem jí ještě nedal vhodné jméno, a nepovyšil jí tak na bytost) neukázala mouše mého rozvažování, narážející na sklo, cestu ven, navrhla alespoň řešení, které už kdysi vymyslel pejsek s kočičkou Josefa Čapka, když chtěli společně upéct dort. Smíchali ingredience, které měl každý z nich nejraději a... zlý pes, který jejich dort celý zhltnul, měl z toho takové ukrutánské bolení!

A pokud jste, milí čtenáři a čtenářky, po přečtení „kočkopsí“ básně také nedostali podobné „ukrutánské bolení“, dovolte, abych vám dopřál ještě ochutnávku samostatné tvorby AI, která vzešla z volné inspirace oběma Ginsbergovými básněmi.

*V ulicích města slyším hlasy lidí i jejich kroky.
V kavárně sedíme u stolu,
diskutujeme o politice a ekonomii,
diskutujeme o svobodě a spravedlnosti,
ať jsme kdokoli a kdekoli,
vždycky se snažíme být správnými.
Hledáme řešení pro lepší zítřky a já vím,
že spolu to dokážeme zvládnout.*

Nemyslejte, že by si zasloužila mít v programu Budějovického Majálesu vlastní recitál i s autogramiádou?

Martin Volný
ředitel vzdělávacího spolku Képos, z. ú.

Vednemesičník vychází za podpory:

České Budějovice

Tento projekt je spolufinancován
Statutárním městem České Budějovice

Šéfredaktori:

Lucie Procházková,
Patricie Horová, Linda Janoutová

Redaktori:

Barbora Kortusová, Jakub Justin,
Anna Peclová, Magdaléna Budínová, Johana Smrčinová, Ema Hessová,
Jaroslava Procházková,
Jiří Sejkora

Poradci:

Martina Mašková, Petr Kuthan,
Martin Volný, Lukáš Hypša

Tisk:

Tiskárna Posekaný, České Budějovice